

סמי ברדוגו

כמונו, נאהבים

דניאלה לא מרגישה שאני חושש ממנו. "לא מחר", היא אמרה לאבא של נטלי, "תבוא מחרתיים בבקשה", ניסתה להרגיע אותו ודחקה אותנו לפינה. אני לא יודע אם טוב ככה, אבל אולי עדיף לגמור עם העניין כמה שיותר מהר. דניאלה זרקה את הטלפון הנייד על השולחן, ועשתה עם הראש אוי-ואבוי. הקולות המצקצקים בין שפתיה מקשים עלי יותר. לא חשבנו שכאן מתחיל ההרס. מה יהיה? איך נתמודד עם האבא הזה של נטלי?

אחר-כך אלירן נכנס לסלון ולא חשב על סכנה אפשרית שטמונה בתוך אבא, בעיקר באבא שלו. הכל בגללו, רציתי לפלוט לעבר דניאלה, שעמדה עוד דקה, דוממת ואטומה. איך אפשר להאשים את הילד שלנו שנתקע בילדה הזאת נטלי? לפני שבוע אלירן רץ על שביל הבניין, איפה שגר אביה, ולא הבחין בילדה יוצאת מהכניסה, וכך, בתנופת הריצה השובבה שלו נתקל בגופה וגילגל את כולה. נטלי נחתה עם הראש על פינה חדה. החבלה והנזק לא קלים. השיניים מלפנים נשברו. רופא אמר לאבא של נטלי שאם יצמחו שיניים חדשות, אז רק בעוד כמה שנים.

בבוקר למחרת תקענו עיניים אבודות באלירן. הוא ביקש טוסט עם גבינה. דניאלה ואני שתקנו לידו וראינו את שפת-גופו, רגילה, אדישה לאירוע ולדבר המתחולל בקרבי. דניאלה לא יכלה לשאת את מבטי האלים ופנתה למטבח. אלירן הלך אחריה אל הטוסט המבוקש והשאיר אותי כמעט אומלל. הסתכלתי בשערו החלק, עשוי חוטים דקים ובהירים, מתאימים לפניו הלבנבנות. חשבתי כמה הוא דומה לדניאלה, אבל שוב, האבא הזה של נטלי, פרץ לראשי. כעת, הוא האיש שצריך לסגור איתנו חשבון, ואינני יודע איך לשמור עלינו מפניו.

אילו אפשר היה לעצור את הילד שלי לפני ששעט החוצה מן החצר, הכל היה נראה אחרת. נוראים הרגעים האלה שאין לי בקרה עליהם. זאת לא הפעם הראשונה שדבר כמעט טיפשי, וטעות חסרת משקל, מפלחים את היום שלי.

הפספוסים הקצרים איומים כל-כך ונמחקים מזיכרוני כאילו לא היו. עוצמתם הורגת את הזמן שהיה לי איתם, וכשהם מגיעים מחדש, עולה המערבולת ותופסת את מרכז הבית ואת הלב שלי. איפה היתה דניאלה כשאלירן יצא משער החצר? למה לא בדקה אותו וקראה לו ככה סתם לחזור פנימה? שבוע עבר מאז מקרה השיניים, ומחר יגיע לכאן האבא ההוא. אי-אפשר לדחות את זה יותר.

אתמול בלילה חלמתי אותו מעורפל, מתקרב אלי עם מקל ארוך בידיים. דפיקות לב חזקות העירו אותי, והתאמצתי לחזור לשכב ליד דניאלה. גם היא נראתה מוטרת בשנתה. בבוקר, מול המראה, עלתה בראשי תמונת החלום המטושטשת של הגבר ההוא צועד לקראתי. לא זכרתי מה בלט לו שם ביד, ואם היה זה מקל, או כלי אחר, ואז גם דפיקות הלב חזרו.

אני לא אומר דבר לדניאלה. היא תחשוב שהפחד שלי הוא תוספת על הרגשה אבודה, צירוף מקרים בגלל עניין העבודה הבטוחה שהחלטתי לעזוב אחרי שתיים-עשרה שנים. עכשיו יש אי-ידיעה. כבר ארבעה חודשים שאני מובטל, ורק לפני שבועיים נכנס כסף מביטוח לאומי. אבל כסף זה לא העניין שלנו. הפיצויים הגבוהים שקיבלתי יכולים להחזיק אותנו שנתיים לפחות. ועד אז, משהו בוודאי יקרה אתי, אולי ממש בקרוב. דניאלה עובדת במרץ בחנות המחשבים ומעבירה משכורת נאה לחשבון המשותף. שם אין לנו בעיות. לי קשה באזורי הגוף העליונים. אני לא נושם טוב. משהו סתום בדרך לריאות. אני מגיע למטבח ושם יד על החזה, יכול להשאיר אותה כך חובקת ולוחצת את החולצה על הפטמה השמאלית, מנסה להרגיע את הנקישות שבפנים.

קודם בחדר השינה דניאלה שאלה "מה העניין?", "מה העניין? שום דבר", ענית לי, ולא הבנתי מה ראתה בי שהיה שונה באותו רגע. לא רציתי לראות אותה עומדת עם תחתונים בצבע קרם וחזייה לבנה, וזה בין הארון למיטה ומתכופפת אל מגירת הגרביים. יצאתי משם ושוב אמרתי לעצמי אינני רוצה אותה. החשפנות שלה כבר מוגזמת בעיני, טבעית מדי. דניאלה מרירה ונדמה שאלירן מרגיש את זה, אולי מתחיל לדמות לה בשלוותו האטומה ובעניין הרב שהוא מגלה במשחקי כדור כבר מגיל שלוש. עכשיו זה הכדורגל שמושך אותו; החוג והקבוצה במתנ"ס, נעלי הפקקים, והתלבושת הירוקה שהוא מתעקש להישאר בה גם אחרי אימון מיוזע.

לפני שיצאו מהבית, שתיתי לידם קפה. אפילו שאני מובטל, בכל זאת חשוב לי לקום בשעה סבירה ולהיות חלק בתחילת היום שלהם. אלירן קישקש מלים במטבח, וגם אותו לא רציתי לשמוע. דניאלה מיהרה להכין לו ארוחה וידעה שאדאג לעצמי מאוחר יותר. ממילא ארוחות-בוקר אני לא אוכל. עד הצהריים

כלום לא נכנס לי בבטן. לרוב אני קם שבע ונכנס להתרוקן בשירותים. בזמן שדניאלה השטיחה חצי חביתה מרוטה על לחם שחור, אלירן נידנד ברגליים, כשישב על הכיסא, לא הכניס דבר לפיו, שמר אותו פתוח רק לשוקו הסמיך שטיפטף לו על הסנטר. רצייתי לגשת אליו ולנגב את הטיפות שעמדו לצנוח על החולצה הנקייה, אבל השניות הספיקו אותי והורידו עליה נקודות חומות. השארתי אותו כזה, וזיהיתי שהוא לא קולט בי שמץ של אימה איומה. מה לו ולאבא של נטלי? את שלו הוא הרי כבר עשה, וגם אם יש בו צער, זה לא משנה הרבה.

"תפסיק עם הרגליים", אמרתי לו והוא הקשיב. אבל הילד המזיק שלי לא באמת יכול לעזור. ואז, כאילו חיפשתי תשובה קולנית, זרקה פתאום דניאלה כך סתם: "תגידי איך קוראים לו?"

לרגע קיוויתי שהיא מדברת אל הילד, רצייתי לעצור את העניין באיש ההוא, שלא תהיה בגללו התפתחות מדאיגה ביני לבינה. דניאלה התקרבה אל הקולבים ליד הדלת, הורידה ז'קט ג'ינס אדמדם והפנתה עיניים ישירות אלי, תוך שהיא מתעטפת בז'קט. תורידתי את זה דניאלה, רצייתי להציע לה, לא יפה עלייך האדום הקשה הזה, שבקושי מגיע עד המותניים ומחציץ את עגלגלות הישבן והשומן שהדוק אליו.

"איך קוראים לו? לאבא שלה? אתה זוכר?" דניאלה חזרה לשאול ולא מצאתי בקולה חששות.

"אני לא בטוח. אלי? חיים? רפי? או אולי אבי? אחד מהם זה בטוח הוא."

"אני חושבת רפי", דניאלה בחרה.

"כן, יכול להיות, רפי בוסקילה או משהו כזה."

אחרי שהיא ואלירן עזבו הזדרזתי לשטוף ידיים. שמתי עלי חולצה מכופתרת והסתרתי את הבליטות בחזה. גם בבית שלי זה ככה. בלי טריקו פשוטות ומכנסים בד קצרים. דילגתי על מודעות הדרושים בעיתון וחשבתי מה לקנות בסופרמרקט מאוחר יותר, אולי לנסוע עד השוק ולהביא ירקות טריים וזולים. אלירן לא אוכל כמו שצריך ודניאלה מוטרדת מכך. בפורים האחרון היה בן עשר. הגובה שלו ממוצע לגילו, אבל הוא מתחיל להתעגל למרות הכדורגל הגופני. פניו מתנפחות, צבען בהיר מהרגיל, מעט מנומש, כמו זה של דניאלה. היא אמרה לי שעם הזמן הנקודות אצל הזכרים נעלמות, לא כמו עליה, שמשמשות תזכורת לגנים שבפנים. "משפחה של חיוורים אתם", אני נזכר בקרובת-משפחה שתיארה אותנו בבדיחות דעת בזמן ארוחת החג לפני חודשיים. לא פלא אם כן שאלירן

נראה בעיני חלשלוש תמיד, מין חולה קבוע. המאמצים הפיזיים של הכדורגל עושים אותו אדום כל־כך, ולא טוב לו עם זה.

הוא ודניאלה כמעט לבנים אלימים. היא והתפקיד החשוב בחנות המחשבים שהפכה לרשת, והילד שלי שאוכל את שנות ילדותו במהירות ורומס ילדות קטנות ממנו. מקרה השיניים של נטלי לא עוזב אותי. אחרי מחר אוכל להתחיל לשכוח. למה אני מפחד מבוסיקלה? אולי בקרוב אגמור ואיש לא מבין זאת, בטח לא אלירן שכל עולמו כרגע במשחק החשוב שיהיה בעוד שבועיים מול הקבוצה היריבה, שאמורה להתארח במגרש הביתי שלנו.

רוב הסיכויים שקוראים לאבא של נטלי רפי בוסקילה. הוא גר לא רחוק מכאן, על הנשיא שזר, באחד הבניינים המוזנחים. רכבות קוראים למבנים האלה. שלוש הקומות הנמוכות מתאימות לגובה הקרונות, והאורך המשתכפל בחמש כניסות מזכיר את קו המסילה השחוק, שנסלל על הגבול המרוחק של היישוב הטוב הזה. בבניין של בוסקילה אין תנועה לשום כיוון. אני אֶפְעֵם לא מגיע לאיזור הזה. מה לעזאזל חיפש שם אלירן כשרץ כמו מטורף ונתקע בילדה המסכנה?

בערב הסתכלתי בחדשות של שבע והתאמצתי לנשום בשקט. המהדורה המרכזית הופיעה שעה מאוחר יותר, קירבה אותי אל קץ ההמתנה. יש לנו זעזוע בבית. דניאלה לא משתתפת בשניות האלה, כלל לא מנסה להתחבר לקו הרוטט שלי וקוראת הודעות אלקטרוניות מן המחשב. מה את רואה בי באמת ואינך אומרת לי? אני קם אליה. היא קפוצה אל המסך ומדברת אלי:

"אולי תכין משהו לאכול?"

"אני רוצה קורנפלקס שוגי", מזנק אלירן בקולו ושומר עיניים ישרות על הטלוויזיה.

"שום שוגי אלירני, אתה יודע שזה לא אוכל".

"אבל אני רוצה", הוא מתבכיין, והיא מתעלמת וממשיכה לקרוא בקול חלש מהמסך מולה.

במטבח קריר יותר ואווירת הבית לא נוחה. עוד שבועיים יהיה העשרים־ואחד ליוני. ראשית הקיץ תסתער עלינו, והחום האיום בדירה קורע את המנוחה. זמזום המזגן השקט מטריד את הרוח שיכולה לסייע לנו. ייתכן שבלילות האחרונים גם הוא מפריע את שנת. אבל דניאלה אוסרת עלי להתלונן. היא לא אומרת זאת, ואני מתאים את הלשון למצב, ככה כבר חודשיים ימים. לי מותר לדבר רק על חובות הבית ולא על הפנאי הארוך. הרי אני זה שבחרתי להיות חופשי לזמן־מה, לעזוב מקום עבודה מצויין ולנסות למצוא התחלה אחרת.

חבורת הגברים שהקיפה אותי במשרד העצום שעבדתי בו הכבידה עד שמחצה אותי. בהתחלה היינו מעט, ועם הזמן התפתחנו, צמחנו בכסף ועברנו לבניין מחדש באזור העסקים של הרצליה. עובדים חדשים לא הפסיקו להגיע. גברים צעירים ממני, מוכשרים ומוצלחים, התחילו לשבת לידי ולהסתובב במסדרונות המבריקים. כמו מגיפה זעירה ולא קטלנית, הם צצו במטבח הרחב וליד השירותים. לרוב הם נראו רעננים כל-כך, מאוד מקומיים, חבר'ה מצפון השרון. ארוחות-הצהריים היו מגרות בהתחלה, עד שהבנתי מי הם הגבריים האלה. כמה מהם התחתנו לא מזמן וחזרו בימי ראשון שזופים ומלאים בחוויות המשפחה הישרה. לפני שעזבתי, אחד ירון הציע לי להצטרף אליו לסוף-שבוע, 'ניסע ככה עם המשפחה אתה יודע לשם בצפון או במדבר ונלך קצת ברגל ונטבול באיזה גב ואז נעצור אצל הבדואים ונאכל אוכל טוב', ככה בערך הוא אמר, ואני התחמקתי עד שבאתי בהפתעה לכולם והודעתי: אני עוזב.

מה העובדים האלה מכירים על בוסקילה ועל זאת נטלי ופגימות השיניים שלה? מחר נפגוש אותם ונראה איך נצא מהם בשלום. בינתיים אליז'ן אכל את שלו ודניאלה גמרה עם המחשב ובלעה שאריות ספגטי אדום מהצהריים. "חבל ששמת שום ולא בצל", היא אמרה לי והרימה לפיה מזלגות עמוסים מהסיר, באה איתו לסלון, הציצה בטלוויזיה ומשם הלכה לראות אם הילד נרדם. "סוף-סוף, אני גמורה", חזרה למטבח והניחה את הסיר בכיור. מחר בבוקר אשטוף אותו במרץ ואסיים את מלאכת הניקיון.

אחר-כך קמתי להתקלח וחששתי מהשעה. המים שטפו אותי וידעתי שאני מבקש מגע אחר. מול המראה, הפטמות הזדקרו לזמן קצר וראיתי אותן מתרחבות עם החום והאדים, חוזרות אל צורתן וצבען המקורי. למטה מהן הלך שביל השערות הרטובות, נצמדות אל העור המבוגר, יורדות עד הבטן התחתונה שמציגה את הכרס הדלה. מה אני רוצה עכשיו? על מה הכעס והפחדים המתקרבים שמגבירים עצמם בתוכי ותופסים ישות של אחר? אולי של זה המבקש לבלוע אותי ולהוציא מגופו את החדש, לא את הגבר החד-פעמי שמדמיין את נטישת הבית והילד, ולא את זה שמציע טעות יחידה של תענוג ומחשבה לא משופצת של פעם. היה קצת אחרי-עשרה בלילה ולא רציתי זיון פרידה מדניאלה. עטפתי את עצמי במגבת, ובחדר-השינה מיד התכסיתי בחולצה, החזרתי עלי את האוהל ואת זה שאני כל חיי.

בצהריים בוסקילה התקשר לדניאלה והודיע שנבוא אנחנו אליו. היא אמרה לי שלא תספיק להגיע בעצמה וכדאי שאלך לבדי. עכשיו אני ואלירן יוצאים

למדרכה וצועדים על הנשיא שזר, עוד מעט עוברים את הרכבת השנייה. אני רואה כמה קרובים הבתים בצד שלי לבניינים הקצרים, אי-אפשר שלא לומר שכונה אחת כולנו. לקחתי אתי את הילד ואמרתי לו שיתן לי לדבר. אנחנו לא מחזיקים ידיים. אני הולך מהר ממנו ורוצה להגיד לאלירן להזדרז. גם בארבע וחצי השמש קופחת אותנו. אני עובר לצד השני של הרחוב ואלירן אחרי. כאן מעט צל נופל על המדרכה בזכות גובה הבניינים. הרכבות שקטות והגגות שטוחים. מפתיע שמנוחת צהריים יכולה להתקיים בתוכן. שלושה ילדים אתופים קופצים על גלגל מכונית נטוש. הם משחקים במסירות והחלקות של פעם ומוסיפים על עצמם לכלוך שחור ואבק. אלירן לא עושה דברים כאלה ומצמיד עליהם עיניים, כאילו מבקש להישאר ורק להסתכל בחבורה הקופצנית. "זה ממש כאן, לא? יאללה אלירן, בוא", אני מנער אותו ותופס בכף-ידו, מושך אותנו למפגש שכבר לא ניתן לחמוק ממנו.

אנחנו פונים ימינה ושוב השמש עלינו, כמעט מסנוורת את הדרך. בפתח השביל אלירן מוריד ממני את היד ומנסה להיצמד לרגלי. "זה בכניסה השלישית אבא", הוא אומר לי. יהיה בסדר ילד, קדימה, בוא נתקדם, אני רוצה להשיב לו. לבי דופק מהר יותר ועיני מכוונות מבט על ההמשך, מנסות לסלק את האור המעיק והחום שאיתו. הרגליים בוערות מתחת למכנסים הארוכים. אלירן הנמוך מוסיף עליהן חום, מתעקש להיצמד אלי. אנחנו עוברים את הכניסה השנייה. מאחת הקומות יוצאים קולות טלוויזיה. אולי האימהות נחות על מיטות וילדים צופים בתוכניות אנימציה. כולם בצל הביתי, אבל לי ולילד כליכך קשה עכשיו. הלוואי היינו בלי פחד. לא אמרתי לדניאלה שאלירן בא אתי. היא כנראה בעיסוקי המחשבים שלה, מצליחה לפספס גם את הרגעים הרצחניים האלה, אינה שותפה למשמעות הזמן החורק. פתח הכניסה השלישית מתקרב. אין שם איש. חמישה צעדים ואנחנו עוצרים יחד. אני מציץ בחדר המדרגות המוזנח ומרגיש שיש בתוכו קצת קור.

"זה כאן, נכון אלירני?" אני שואל והילד מהנהן בראש ודוחף את ידו בידי. אני מרים עיניים על הקומות ומנסה לנחש איפה החלון של בוסקילה. אולי האבא הזה התחרט? אולי כוונתו שונה? אלירן לא יודע למה לצפות. יכול להיות שנטלי מתאוששת במהירות ומצבה משתפר. לרגע אני חושש שבוסקילה משקר אותנו, שכל העניין הוא תירוץ לךךך אחר. אלירן לא משתחרר ממני. אנחנו מוכנים למעמד וטעם הבושה בתוכי, לא בלשון ולא בשיניים, אלא במעברי הלב והמוח, שם מבעבעת הנטישה של שנינו, ואני מתבלבל ולא מביין מי נוטש למי, ולידי, בצורה בוטה ודלילה, כך ממש מקדימה – רופפים חבלי-כביסה ריקים

לגמרי, ועדיין איש לא בא, וכף-ידו של אלירן מזיעה בשלי, וככה אנחנו ילד עם אבא שמחכה ומתפלל, רק שלא תבוא אכזבה על השביל המפורק והפינה האיומה שמאחורינו, איפה שוודאי נפצעה נטלי. פתאום אני שומע צעדים יורדים במדרגות. אלירן רוצה להגיד הנה הוא אבא, אבל אני עוצר אותו ולוחץ את ידי חזק יותר. הגוף צריך להתיישר והשאיפה פנימה יודעת את מלאכתה, מדריכה אותי רגע אחרון לפניו.

הוא מגיח מן הפתח המוצל ויוצא מולנו אל האור. בוסקילה כולו עור חום מבריק.

"שלום", הוא זורק ברצינות ומוריד מבט אל אלירן.

"שלום, נעים מאוד", אני עונה ורוצה לשלוח יד, אבל הוא במנהגים שונים, שומט את הזרועות המעוצבות שנראות מחוברות היטב אל הכתפיים.

"נעים מאוד, רפי".

"מה שלום הילדה?" אני שואל.

"על הפנים, עוד יש לה כאבים".

רפי לובש מכנסיים קצרים, הידיים והרגליים כמו הפנים באותו צבע חום. הלחיים ישרות ועליהן זיפים חלשים. הראש מלא בשיער שחור, והוא לא בוער מהשמש שקולטת את הפחם שלו. כולו רגיל ומתאים למזג-האוויר הקיצי.

"זה הילד?" הוא שואל.

"תשמע רפי, אני קודם כל מצטער על כל מה שקרה..."

רפי מתחיל להנהן בראש, כמעט עוצר את דיבורי המפורק, שנוסף עליו הרעד, ואני סובל מתהודת הצליל שיוצא מפי, ורפי לרגע תמוה עליו ועלי שאני כזה, ואני מרגיש שגם מאלירן מגיעה המבוכה, לא בגלל שעשה את מה שעשה לנטלי, אלא בגללי, האבא המקרטע והנלהב מזה שעומד בכפילות לידי, הגבר המרשים והאיש הספקני, ודווקא מול רפי בוסקילה אני מוכרח להמשיך.

"תבין רפי, שום-דבר לא היה בכוונה, תאונות קורות..."

והוא עדיין מנדנד בראש, לא מאפשר לי לדבר ברצף, והפעם גם נצמד בעיניו לעיני, כאילו לא מקשיב לי ורק רואה אותי וקורא ממני את החולשה.

"הילד פשוט רץ והיא כנראה יצאה וככה..."

ואז הוא מתנתק לי מהעיניים, ואני רוצה שימשיך איתי, אבל הוא יורד אל הילד, ואני עושה כמוהו, מסתכל באלירן שלא מרים אלינו ראש, משאיר את עצמו נמוך ומחכה שנזוז מאן.

"תשמע הילדה ממש נפגעה קשה, היא מאוד מאוד סבלה בימים הראשונים..."

"אני בטוח..."

"רגע..." רפי קוטע אותי ופתאום קולו חלש יותר, "תקשיב לי רגע, נטלי יש לה עכשיו נזק אולי לכמה שנים, אתה מבין מה זה אומר, ילדה בלי שיניים מקדימה בגיל שלה, וכל הטיפולים וההשתלות שאמרו לנו, אתה מבין מה קרה כאן?"

"בוודאי".

"וזה גם המון כסף", רפי אומר ואני משחרר את היד מאלירן, מנגב אותה על המכנסיים שלי, והפחד מתחיל להתפזר. אלירן עדיין דרוך אלי, לוקח את ידי בחזרה. אל תדאג בן, הכל יהיה בסדר, ככה אני מבקש לומר לשינינו, והוא לא מבין את איך שאני עכשיו, כנוע מול רפי, לא מכוחו השזוף וקולו העבה, אלא מפניו ומעיניו שמצליחות לכופף את החרדה.

"אנחנו נשתדל לעזור כמה שאפשר".

"אני לא יודע מה יהיה איתה, הילדה ממש מסכנה, והילד שלך..."

"באמת שקשה לאלירן", אני עוצר את רפי ורוצה שיראה בילד שלי את הרופפות השובבה ואת צער המכה שלא עשתה אותו חזק יותר. "ילדים ככה לא שמים לב איפה הם הולכים ומה הם עושים...אני אומר לך".

"כן, אתה צודק", אני מסכים עם רפי והוא קולט את דברי, מביט בי ועוצר את ראשו לפני, ונדמה לי שהוא מבקש עזרה לחיים מסוג קל.

בערב דניאלה לא כעסה שלקחתי את הילד. היא רק שאלה מה סגרנו בינינו, ואמרתי שצריך לברר עניינים של כסף. "מה כסף? כמה כסף?", היא הופתעה ולא ידעתי מה לומר. אני משוכנע שצריך לשמור על קשר עם רפי בוסקילה. כבר בדרך חזרה הבנתי שאני חייב להתעדכן דרכו בנושא הוצאות השיניים של נטלי. עכשיו אני רוצה לפגוש אותו שוב. דניאלה לא הולכת לאלירן, היא לא מנסה לשמוע ממנו פרטים נוספים. "טוב שזה כבר אחרינו לפחות", היא אומרת. "זה עוד לא ממש נגמר", אני מדגיש בקולי. "לפחות אנחנו יודעים את הכיוון, העיקר שנפגשתם ואני אומרת לך כדאי לגמור עם זה כמה שיותר מהר בלי התערבויות מבחוץ, לא?", "כן", "ואני רוצה שנפסיק לדבר על זה לפני הילד, נראה לי הוא שקוע בזה, לא רוצה שיפתח לי טראומות".

לא נראה לי שלילד יהיו טראומות. כמוני, הוא עבר את שלב ההיכרות עם בוסקילה. פעם ראשונה ראינו מישהו וספגנו אותו, כאילו נחת לפנינו על קרקע רכה ולא שבר חלקיקים. כשנפרדנו ממנו ראיתי בפנים של אלירן חולשה וכבוד.

רק שלא ידמה לי, לא עכשיו ולא מאוחר יותר. לפני שפתחנו את הדלת אלירן סיפר לי שרפי היה מאמן כדורגל של קבוצת הילדים. "באמת? אז אתה כבר מכיר אותו?", "לא, פעם הוא היה, עכשיו הוא כבר לא".

ככה יוצא שרפי בוסקילה לא זוכה לאמן את הילד שלי. זה טוב או רע? אולי הריצות על הדשא הן שעשו אותו כל־כך חום. אם אלירן היה מתאמן תחת ההוראות שלו, ודאי היה נראה מולו אדמדם להחריד. על המיטה אני נשאר עם עיניים פתוחות. בלי לזוז כמעט, החושך מתיידד אתי ודניאלה משוכנעת בשנתי. מחשבותי רצות דווקא עליה. היא מתקדמת עם קריירה וביטחון, ממש מרוץ לא ייאמן, הספק זריז של אופי התקופה. עורה נעשה נוקשה יותר. אין לה שום סדר. אלירן שינה לה את הצורה. מאז ההריון היא לא חוזרת לעצמה. המאבק על משקל גופה נכנס ברצף המלים ודאגות היום. רק לא לחם, כמה שפחות פחמימות. פעם היא לא דיברה כך.

נכון, דניאלה לגמרי מפותחת. לא רק שכבות השומן בבטן ובירכיים ניכרות. התחת שלה עגול וכולט על הבגדים, שגם הם אחרים. כבר לא ג'ינס משופשף וחולצה חלקה כמו שהיו בשנים ההן שהכרנו, כשעוד למדה תקשורת וניהול ורצה בין עבודות הניקיון לבין השיעורים. היתה לה התנהלות חיונית, ידעה שהיא מנקה לכלוך מבתים עמידים בשביל מטרה. כמה פשוטים היו אז הבגדים שלבשה, מרושלים בכוונת האופנה שנדמה לי דניאלה המציאה בעצמה. כמה מצומצמות היו ההוצאות עד הזמן שהתחתנו. עכשיו גם צבע השיער מצטרף לתפנית, ואיתו השפתיים שהצטמקו לה. קשה לי לחשוב שהיא מקומטת בגלל דיאטה שעשתה לפני שנתיים, מתחה את העור ואז רופפה אותו. הפכתי להיות אקורדיון, היא אומרת לפעמים, ואלירן צוחק, "אמא אקורדיון", חוזר ואומר, ואני חושב שהיא לא.

דניאלה לא נפגעת ממנו. היום היא לא ממציאה דבר. זה לא חרש בשבילי כל עניין הקידום שלך, דניאלה, את לא מרעננת בתוכי את המשיכה הראשונית ואת החיבור היעיל של הגבר והאשה, לא, אינך מעירה חומרים גבריים שדורשים בגופי מבט חדש. יש לה כוח מעמדת העבודה. גם אצלה דברים התחילו בקטן והפכו להרבה, נפרשים לנתניה ורעננה, בקרוב חנות נוספת באריאל, ומי יודע, אולי יעשו אותה מנהלת בכירה, אולי שותפה. היא כמו הגברים הבולעים שהשתלטו עלי בהרצליה פיתוח. לרגע אני מרגיש שהמיטה שלנו קטנה מדי בשבילה. המזגן החרישי לא משתק את החום. לאט אני מזיז ממני את הסדין ושם אותו בינינו. תחילה מתקררות הרגליים, ומשם מטפסים המשכים אל הבטן והחזה. אין לי חולצה ואני מלטף את השערות שמפסיקות לפני החור בצוואר.

רק רפי בוסקילה עולה לי בראש. הפנים. העיניים. הידיים. הוא ברור כמו אתמול בצהריים, כשיצא אלינו נראה כאילו גמר ממש עכשיו מקלחת רטובה. שערותיו היו יבשות ועיגולי העיניים על סף נוזלים מלאים.

אני מסתובב לצד ומושך איתי את הסדין, שם אותו בין הרגליים ואת הגב מול דניאלה. הלילה ייגמר בקרוב ושעות הנחמה יוכלו להתממש בזמן לא מתקיים, אולי כשאיירדם. גם בחושך אני מצליח לראות את צבע הפרחים על הסדין. הרקע ירוק והתפרחת בסגול עם נקודות צהובות. עדיין יש לי דבק לשֶׁדָה בדיוני, ממנו אני הולך למנוחה וקורא להרגשה הנערית לבוא, מבקש שתתחיל להתחולל בתוכי ולשכב אתי באור השחור, ואז לאט-לאט תסייע לי להביא את מי שאני באמת, ועל המיטה תהיה אפשרות וביצוע, והמצב הוא הזמן האישי, הדקות הן שלי, וככה הם, והפרחים עושים לי מקרה ומציגים לי את הילד המתבגר, מוסרים לי אותו מחדש, אומרים לי קח אותו בידיים ועשה איתו דבר נכון, ואני ניגש בצעד אחד ומתכופף בהילוך איטי אל הפה, מגיע אל השפתיים ומנשק.

חשבתי שאלירן יגיד לדניאלה על רפי בוסקילה ועל הכדורגל, אבל הוא שתק. אחר-כך התפלאתי שהוא מכיר פרטים על עבר המאמנים בקבוצה. שלושה ימים חיכיתי ולא הגיעו דרישות חדשות ממנו. אני מתקשר לדניאלה. "אנחנו לא יודעים מה הוא מתכוון לעשות". "אולי תתקשר אליו אתה?", "את חושבת?", "כן, ככה הוא יראה שאיכפת לנו ונגמור עם זה... אבל תקשיב, אני חייבת להפסיק עכשיו, נדבר בבית, להתראות".

דניאלה מתנתקת ממני ומראה בי עניין חלקי כל-כך. היא לא מזהה שאני לא כמו אתמול. עכשיו הבטלה עדיין טובה בשבילי, אבל בא לי לגרד עיסוק חדש, למצוא פעולת עבודה אחרת. הדבר לא נמצא במודעות הדרושים בעיתונים. גם שני חברים שחשבו לזרוק עלי המלצה למשרה מעניינת במשרד כלשהו טועים. לא הם ולא הכתוב מדברים נכון, שניהם סוטים מן הכוונה.

אחר-הצהריים אני אוסף את אלירן מחבר יונתן. גם הוא כולו בכדורגל. יונתן עומד בפתח הדלת במדים ירוקים בוהקים. "אלירן, אבא שלך בא לקחת אותך", הוא צועק ואני מחייך לו. יונתן ואלירן אותה קבוצה, אבל לא אותו גוף. "אלירן", יונתן צועק שוב, ואני מבחין בוורידים ארוכים בצוואר הדק שלו. הילד הזה ארוך ורזה, גבוה לגיל שלוש-עשרה לפחות. אלירן יורד מן הקומה השנייה ומגיע לדלת. הוא מביט בי ונפרד מיונתן בלי מלים. בחוץ אנחנו עוברים את הבתים הלבנים. השכונה החדשה של נאות-כפר רבין אינה שקטה כפי שחשבתי. מכוניות עולות ויורדות ברחוב. ילדים צועקים ואימהות משגיחות רק מבפנים.

החוץ שייך לבנים. גן המשחקים המודרני מלא. גם שם מזנק כדור באוויר, לא נח לרגע. אלירן מסתכל בסקרנות, הרי יש לו מוקד עגלגל בחייו. אינני יודע אם זה מפלט עבורו. יכול להיות שכוונתו רצינית. דבר לא בא על חשבון דבר אחר, ובגילו הוא מתרכז בתחביב ולא חורג במסגרות המקובלות.

אם נלך ישר ונפנה ימינה נגיע לרכבות של בוסקילה. עברו מספר ימים מאז המפגש איתו, ואולי הילד שלי כבר שכח את העניין. חבל שאי-אפשר לרמות אותו בדרכים של השכונה. הבן שלי מכיר את הרחוב הזה ולא ירצה דרך עוקפת על הנשיא שזר, לחלוף שוב את הכניסות והשבילים המוזנחים של הבלוקים והרכבות המחוברים.

הבית שלנו במקום הזה הוא השלישי מאז שהתחתנו, ונדמה שהפעם יישאר קבע. אני מנסה לחמוק מן התעתוע הזה כי היינו גם במקומות אחרים, גרנו בסביבה רועשת יותר, היינו קרובים לחוף-הים, וגם ילד לא היה לנו אז. שמה הייתי יורד לחול ומשאיר את דניאלה בדירה לומדת ומתקדמת. הלכתי קרוב לקו המים והבטתי במתרחצים. רובם היו צעירים, אבל בסתיו ובחורף גם מבוגרים הגיעו והורידו חולצות, רצו אל הגלים ושיפרו את הכושר. ים-התיכון הפך לתערובת של גברים אמיצים, מרוצים כל-כך על מקור המים הטבעי הקרוב אליהם. הרגשתי שהם והים מדברים שפה משותפת. כשיצאו רטובים עם עור מנוקד, הזזתי עיניים ונמלטתי חזרה לדירה ולדניאלה. חשבתי על חיילים ועל קצינים בלי לדעת ולהבין למה. מחקתי את הקשר הישיר לדאשי, אבל לא הצלחתי לבטל את העורף המשולב והמרהיב של הכוח והמסירות שניקרו בי. המתרחצים התמסרו לגופם ולמים, והחיילים שזכרתי מגיל עשרים ואחר-כך שלושים, נמסרו לתועלת העיר וגיבוי הנפש.

וכאן צחיח. בריזה יכולה להגיע רק מאופק מרוחק. אני לא מצמצם עיניים כדי לזהות אותו, והקמטים היפים שבאים לי במצח הם בגלל לחץ רדום ודאגת העתיד. לא השנה הקרובה מטרידה אותי, היא רחוקה והיא הרבה מדי. רק מה שסמוך אלי בזמן מזיז אותי, עוד חודשיים, אולי חודש אחד, השבוע הבא, ובתוכו גם רפי בוסקילה. זה סוג של מטרה כרגע, ודבר לא יכול להסתיר אותה, בטח לא שורת הבתים שלנו, שמקבילה לזאת שאחריה, כל כולה קו חד וברור כל-כך.

אנחנו משפחות של היישוב המבוסס. חדשים לא מפסיקים להגיע. אפילו רווקים נוטשים את המרכז ובוחרים שקט ירקרק בכיסוי של דיבורים על חקלאות שוליים וגגות רעפים. כאן יוצאות מלים ממוצעות. המשפטים קובעים שטוב לגדל את עצמנו ואת ילדינו, אפילו אם פה ושם שומעים ברקע על מקרים קשים, הרי הברלים ומצוקות יהיו בכל מקום, לא יכול להיות אחרת. וממש לא

מזמן הקשבתי בכפייה לדניאלה, שאמרה לחברה בעבודה על האווירה הצרדית והיתרון של האיכות, ניסתה לשכנע אותה על שינוי ורצתה להוכיח לה שרווקות בעיר מובילה לאברדון, גם לנשים וגם לגברים, ושזה לא משנה, וש מאוד כדאי לחברה לעבור למקום שלנו.

דניאלה מקשקשת כל ערב בנייד, סידורי עבודה והודעות אלקטרוניות, לפעמים גם אימהות משותפות מבית-הספר ושתי בנות-דוד ששומרות איתה על קשר הדוק. ואני לא רוצה לשמוע. למה כדאי לעבור לפה, דניאלה? מה כולם מוצאים בשלווה המוסווית? איך אתם בכלל מסתכלים? איך את לא רואה אותי דניאלה?

בינתיים לא התקשר איש, ואני חייב לערב אותה בכוסקילה. אני מחכה שייגמר סוף השבוע. היא לא נותנת לי פתח, לא בצהריים ולא עכשיו. "אולי נעשה קציצות לערב?", "אפשר", "אבל יש בשר טחון?", "כן במקפוא, צריך להפשיר אותו", "אתה יודע שאני לא אוהבת קפוא, למה אתה לא קונה טרי?" דניאלה הולכת למקרר ופותחת את הדלת העליונה. "אלוהים יודע מה הולך כאן", היא מסתכלת באכזבה ומזלזלת בתוכן הקפוא, דוחפת יד פנימה ומעקמת את הפנים. נורא בא לה משהו של שישי כזה, מתחשק לה קציצות עם רוטב ארום. אני יודע שככה דניאלה לא תשמור את הצורה שלה. גם לי לא מתאים האוכל הזה, ולא לאלירן שעלול להתרגל למראה שלו, יזניח את הדימוי הטבעי על ילד מתבגר בפרבר הבריא של ישראל.

בסוף אכלנו חלבי ופתחנו קופסת טונה. לא היה לנו אוכל טוב של שישי, ולא משהו טוב לראות בטלוויזיה. דניאלה עייפה ואני כמוה. אלירן ער ורץ אחרי הכדור המתכדרר שנוחת במכות על הרצפה, תיק תיק תק חזק, ועוד פעם תיק תק, והוא כמעט תופס אותו, והרעש הנחלש כמו מהלומות בראשי, תיק לגיל שלי ותק לאשתי השרועה. הרצפה חזקה נגד הדפיקות, נשארתי ישרה, ואני מובל למנוחה סחוטה אחרונה של ערב שישי ושינה ארוכה ומתחממת.

ידעתי שכך יהיה. פקחתי מיד עיניים וברגע הראשון נצצה לי המשימה לשבוע הבא. אני לא יודע מה בדיוק מכוון אותי, אבל יש בי מין הוראה כזו. היא קשורה בגירוד ההוא שמבקש להסיר משהו, לעשות חיכוך מכאיב שיחשוף עור נעים. אני קם מהמיטה ודניאלה נכנסת. היא זריזה, ואני עמוס בשינה, דומה לה בתחושת החיוניות, והיא נעימה לי ושבעה, מבקשת לרוקן מלאי מתוכי. אלירן נגרר פנימה עם בגדיים כחול ומתחנן לדניאלה ללכת כבר. "נו תלבשי

את ת'בגד"ים, אמא", הוא נצמד אליה וממשש בין רגליו, תופס בבליטה הזעירה ולוחץ אותה בכוח. "יש לך פיפי?" אני שואל והוא לא עונה. הבטן הלבנה שלו בולטת והחזה מראה שפיצים קטנים שמנמנים, שנגמרים בפטמות הורדררות. אני נכנס לשירותים ולא מוציא כלום. הקיבה מלאה אוויר. היא עושה כאבים מוכרים, אך אלה נעלמים כשאני מתרומם ושוטף פנים. דניאלה עם שמלת טריקו רחבה בצבע כתום, שמתאים במידה מוגזמת לנמשים בכתפיה. הקשר של בגד-היד יוצא בעורף כמו זנב עליון, מקשקש לכל תנועה שלה. היא מעבירה בי מבט חטוף. "אנחנו עושים לנו סנדוויצ'ים לכריכה", דניאלה מדווחת, ואני מרגיש מרווה לקראת השעות הקרובות. אלירן דרוך לידנו, ארוז לגמרי עם משקפת מים על השערות, שלא עומדות בלחץ הגומי ומזדקרות בפרא מבולגן. אני מוציא מהמקרר ענבים ירוקים ושוטף בכיור, שם בשקית ניילון ומוסר לדניאלה. הבריכה היא המקום שלהם בתחילת כל קיץ. אלירן אף-פעם לא ראה אותי שוחה, ועכשיו הוא כבר מוותר. "רק רגע, לאט-לאט, אלירני", היא זורקת לו ומבקשת קצת סבלנות. "אתה מבין הוא פשוט היפר כזה, לא יכול להתאפק, כל הזמן רוצה לרוץ, לזוז", היא אומרת לי בקול חלש אבל הילד שומע, "לך תדע מה קרה שם לילדה שהוא נתקע בה, אני לא מתפלאת שזה קרה, אני אומרת לך אני ממש לא מתפלאת עליו".

אלירן מתקדם לדלת ונעמד לידה, מסרב למלים שהוא שומע ורוצה כבר החוצה. ואז דניאלה אומרת לי, "דרך-אגב, הרפי הזה, הוא גרוש וחי לבד, ובכלל הילדה הזאת שלו נטלי גרה עם האמא שלה שעברה מכאן, נדמה לי אפילו שהיא ברחו ממנו".

ועכשיו הילדה רק מבקרת לפעמים את אבא-בוסקילה, וכל הסיפור הזה הוא סתם מזל מחורבן, שדווקא ביום ההוא היא ביקרה אצלו ואלירן שלנו נתקע בה. ואיך שדניאלה סיימה לדבר עליו הלכה בזריזות לדלת ותפסה ביד של אלירן. עמדתי ליד השולחן והרגשתי שפעלה כמו חוטפת, אספה בחזוקה את הזרוע של הילד ונעלמה איתו בלי סימנים של שלום. מתי הספיקה לברר פרטים על רפי בוסקילה? מאיפה הגיע לה המידע עליו? אני לא נבהל ורואה את שקית הענבים ששכחו לקחת. טעם הפרי הזה לא נכנס לפה שלי. הוא הדיבור של שיא הקיץ. בתחזית מזג-האוויר עדיין לא הכריזו עליו, אבל לי נשארו רק עוד ימים ספורים עד אז.

ההתחלה יכולה לבוא עכשיו, אליה יצטרף הזמן המתקצר. סדר נעים יהיה לי וערפל לבן יכסה את ההתרחשות הנרקמת בזכות מפגש מזלזל. בתנועה לא

מהירה דניאלה נעלמת בבית שלנו. הבוקר, בתחילת השבוע, היא לא שלחה כל קריצה לליבי ונשארתי בריק המתחדש. המים בכיור נפלו על פני ונזילותם כאילו גלשה ברצפה ועשתה אותה ים רדוד, או שלולית רחבה. אני כמעט שט. העזתי לדמיין ויצאתי רגיל אליה ואל הילד, אבל שמעתי קולות רק מכיוון אחד, לא את קולה של דניאלה ולא את הבגדים שהתעסקה בהם, לא את הצליל של אלירן עם הכדור בידיו ולא את מה שהתגלגל בלשונו על המשחק המכריע בשבוע הבא והביטחון שלו בניצחון קבוצתו. לא אלה פעלו בי, אלא קולות עמומים של מבט אטום וזעקה חרישית של גבר נאנק, מישהו מסוים שלא היה הגבר שלי מפעם, וגם לא ההוא שקורא לי את עצמו פעמיים. איני יודע מניין באה לי תמונה של תן, או של זאב פראי ומפואר בערבות שלג אמריקאיות, אולי בשמורה ההיא של ילוֹסְטוֹן המרהיבה.

קודם ראיתי את אלירן שם תיק על הגב ושוקע מעט מכובד המשא. פניו היו חמוצות ולא רציתי לומר לו רק עוד כמה ימים אלירן והחופש הגדול כבר כאן. נזכרתי שדניאלה מתלוננת על כך ותמיד מוטרדת מן החופשה הארוכה. אתמול סיפרה לי שכבר רשמה אותו לקייטנת ספורט במתנ"ס, אבל זה רק לשבועיים ומה יהיה אחר־כך? במה נעסיק אותו?

מה באמת אחר־כך? אני אומר ולא משתעשע על הלא־נודע של חיי הקרבים, ונזכר שבדיוק כך חשתי ביום בו הפסקתי להיות חייל במדינה. צעדתי על שולי כביש צפוני לכיוון המרכז, ללא מדים ירוקים וכלי נשק בידיים, לא יכולתי לבלוע את עומס הריגשה והתרכזתי רק בנוף הצהבהב ובדיבר שניגן אלי כל הדרך עד המישור הארצי, הוא אמר לי הכל אתה יכול להיות עכשיו. אז לא התמסרתי לאמת כלשהי, רק נגעתי באפשרות הזרע שהונח בקרבי.

אך אותו נטשתי ונגררתי לזמנים אלימים. ואיני יודע אם דומה יהיה העתיד שלי, ושוב המכנסיים מבשלים לי עכשיו את הרגליים. הפעם גינס משנה שעברה, שמעניק לירכיים אורך דק יותר. השמש לא נותנת הנחה. אחרי שש בערב היא עוברת אותנו לגמרי בגלל מיקום השכונה. הלחות נשארת. אני מרגיש אותה בבית השחי ורואה כתמים של זיעה. כדאי שאלך לאט יותר. בצעדים רכים אתקדם אל רפי בוסקילה, אנסה לחקות את התזוזה האיטית, המתפוגגת והדועכת, זאת שעדיין הרגשתי אתמול אצל דניאלה. האם הבאתי אותה להיות כזאת? אפשר עוד לפנות אליה ולומר לה את תוכחת המשפחה? לארגן אותי ואותה עם הילד במעגן ההזדמנות השווה שנפלטת בשפת היום־יום?

רק לא זה בשבילי, רק לא אלה שמתעקשים לשלוח אלי ידיים ומבקשים למשוך אותי לדגם חדש. אני רוצה שרוח בין־ערכיים תבוא מאחור, תעשה לי

הכנה מהירה לקראת הדמדומים המפתים, שרק שניים יכולים לחיות בהם. כך אני מייחל בייאוש נחלש ופונה לשביל הבניין של הרכבות. הכל מרוט כאן, כאילו גילחו את הניצנים היבשים שניסו להזדקק ורצו להתפתח לצמרת בינונית, להזדקף בצניעות על צד הדרך ולא בהגזמה מתפרצת אל האמצע. הם וגגות הרכבות מישוריים כל-כך.

אני נכנס בכניסה השלישית, עולה מדרגות ודופק על הדלת. בוסקילה פותח ואיתו חוזר האור. "מה שלומך רפי?", "אה, שלום, בוא תיכנס". הוא מזמין אותי פנימה. שוב הוא בבגדים קצרים ומוחלטים לגופו. בעיניים לחות הוא מוביל אותי אל הסלון הריקני שיש בה ספה שהיא בעצם מיטה ללא משענת, שתי כריות זרוקות עליה. מולה שולחן עץ מלבני עם משטח פורמייקה שמקולפת בפיותיו. ליד דלת הכניסה מטבחון עם שיש עכור ומרוסק בסדקים בולטים, ושלושה כיסאות עץ ישנים. ממנו יש מעבר צר. אני רק מציץ לחדר שיש בו מיטה זוגית נמוכה ובגדים מונחים בערימה על הרצפה, ודלת נוספת שמסתירה מקלחת ואסלה ביחד. וזהו, זה כל רפי בוסקילה.

"תשב בבקשה", הוא אומר.

"מה שלום הילדה?"

"לאט-לאט", הוא מתקרב ושנינו מתיישרים על המזרן הקשה.

"דיברתי היום עם האמא שלה, בסוף שבוע עוד פעם ילכו לרופא, נראה לי יורידו לה תפרים ואז יקבעו מה לשים בפנים".

"תראה רפי אמרתי לך שננסה לעזור בהוצאות...", ואז הוא מסובב אלי

ראש.

"אני עוד לא יודע איך זה הולך, לא יודע סכומים", רפי עוצר אותי.

"בסדר, אז נראה כבר".

"כן, נראה איך יהיה איתה...", והוא לא אומר לי איך יהיה איתו, ואז שואל

אם אני רוצה קפה שחור.

"לא, שום דבר, אני רציתי רק לראות מה נשמע".

"זה נחמד שאתם מתעניינים", הוא קם והולך לשיש, מפעיל את הקומקום

החשמלי ומראה את הגב הישר, ונדמה לי שרפי זה מישהו עדין יותר, והוא חוזר אלי וגורר מעט את נעלי האצבע, מתיישב לידי וזורק ראש למטה.

"רפי יהיה בסדר", אני אומר.

"כן, לאט-לאט", הוא חוזר על המלים ונשאר להסתכל ברצפות, והעיניים

שלי אל העורף הנקי שלו ומשם אל הירכיים הדקות עם העור החום והשערות הדלילות שמכסות אותו, ושנינו בונים שתיקה ומחכים לפרק אותה, ופתאום

קופץ הקומקום במקומנו ואיתו גם רפי שקם אל המטבחון, שוב גורר רגליים בלי שום חובה.

"הילד שלי סיפר לי שפעם אימנת את הקבוצה של הילדים", אני אומר וחושש שהזכרתי את אלירן והרשלנות שלו, ואולי אני כמוהו, עושה כאן טעויות. "כן, נכון", הוא מהנהן ומכין לעצמו קפה שחור ואני מנסה למתוח את הגב. מן החלון רואים כחול כהה של ערב, אור היום עדיין לא נגמר אבל החשיכה מתקרבת. רפי מגיע אלי עם כוס זכוכית רותחת בקפה, מניח אותה על השולחן ועובר עם היד לג'ינס שלי, טופח עליו כמה מכות. "נראה כבר מה יהיה איתנו, נקווה לטוב, נראה כבר", הוא דופק עוד שתי מכות ואז עוזב אותי וחוזר אל הכוס, שותה לגימות קולניות, ואני כמעט בטוח שלא היה כל בד בינינו כששם את כף ידו על הרגל שלי.

יצאתי ממנו בלי עיניים חדשות. אני מסלק את ההתפכחות הארורה. שנות החינוך לא נבונות לי. אני בועט באבן שעל המדרכה ומתקדם מהר בלעדיה, מבקש לחסל את הערב המאוחר ולהתקין את הדברים שאמר לי בוסקילה. אין לו עבודה ומקצוע, גרוש עם מזונות שהוא בקושי משיג לנטלי. אימון הכדורגל שנתנו לו היה רק ניסיון, שמו אותו בתפקיד כי מגיל צעיר היה בקטע של הספורט והכדורים. ידעתי את זה, אבל כשאמר את הדברים עצמם רציתי לקלוט ממנו משיכה, להיצמד למשפט שפיזר בשחרור טיפוס ובעונג רכרוכי, שכאילו עשה לי שריר יפה מופגן בענווה, ושוב הרגשתי שהבוסקילה הזה גבר מאוד עדין. "אבל אז הביאו מישהו עם תעודת מאמן מווינגייט", הוא המשיך. וכבר שנה שאין לו הכנסה קבועה, והוא מחכה לתשובה אולי ישימו אותו עוזר-מורה או מורה מחליף לספורט בבית הספר היסודי במקום שלנו. ככה, צמוד אלי הוא דיבר ולא היסס על מצבו, וגם כשעצר לא השתתפתו איתו במשפטים משלי. יכול להיות שבוסקילה היה מופתע מן הדברים שבחר לספר על עצמו? מכך שאמר לי אותם?

אחרי הפנייה אל הרחוב שלנו נגמר הכחול ובא השחור, ואין אורות וקרניים שיצבעו אותי ברגליים, בעיקר מתחת לברכיים. קו הבתים רגוע, ולי הוא כמו ציור הבוסר שעשיתי בילדותי. אף פעם לא הצלחתי לתת משיכות נכונות בעפרונות וקישקשתי עקימות מזויפת. עכשיו אני רדוד עם השכונה הזאת וחושב על כסף הפיצויים שלי. כמה ממנו כדאי להעביר למשפחת בוסקילה בשביל לשפר את השיניים של נטלי ואת העניין עם אבא שלה.

בבוקר השני המחשבה האחרונה עדיין אתי. עזרה לו ולילדה החבולה, תהיה עזרה גם עבורי. עכשיו אלירן יצא לחופשה. בשבע־וחצי בבוקר הוא כבר מחוץ לבית, מאוד פעיל בקייטנה הנמרצת. דניאלה איתו, יחד הם יוצאים אל תחילת הקיץ וראשית היום. היא מגיעה מוקדם יותר לחנות, מרוויחה זמן ומעמיסה פעולות. באוגוסט היא מתכננת לנו חופשה אמיתית. "שמה אני כבר אנוח בלי לדפוק חשבון", היא מילמלה למישהו בטלפון. איפה זה שמה אני לא יודע. אני איתה? הילד היכן? במסך המחשב אני רואה את המספרים המלאים של הכסף. חשבון הבנק שלי חיובי. דניאלה יודעת עליו, פחות או יותר. היא מוחקת את מה שעשה אלירן לנטלי, כמעט שוכחת את המקרה, וככה מרשה לי לשכוח אותה, את גופה ואת בגדיה הצבעוניים, שנראים מגוחכים על העור הלכן שלה.

אתמול הכרחתי אותנו לחשוב על רפי בוסקילה, גם אם אלירן שומע אותנו. עמדתי אחריה ואמרתי שהסיפור במשפחה ממש לא פשוט. "כן, אמרתי לך, אולי היתה שם אלימות, יכול להיות שהוא היכה אותה", דניאלה שיחררה. "אני לא חושב", "מאיפה אתה יודע, אף אחד לא יודע בחיים מה הולך בין בעל ואשתו", "אבל הוא לא נראה לי כזה", עניתי לה, והיא לא הסתובבה ונשארה לשבת על הכיסא, לא הגיבה לדעתי, ואז אלירן התקרב אלי, "אבא רפי ממש שרוף לגמרי", הוא זרק וכיוון את המלים גם אל דניאלה. "שרוף?" "כן, כל העור שלו חום כמו פחם, כאילו שרפו אותו", "נכון, כי הוא לא שומר על עצמו בשמש", דניאלה הסבירה לשנינו ולא שינתה תנוחה. המשכתי לראות את הגב שלה ולא את הפנים שנתקעו על מסך המחשב. עזבתי אותה והלכתי לחלון בסלון. אלירן דיבר על שריפת העור של רפי בוסקילה, ואני רציתי להגיד לדניאלה שרצינות העבודה שלה לא מתאימה למראה הליצנית המבוגרת שהיא מפגינה מולי.

אבל כבר לא חשוב הדבר. אני ממשיך להשתכנע בקלות אל עצמי, מגשש אחרי הזרע שהונח בתוכי מזמן, אולי מיום היוולדי. הוא תרכיז חיי הנכונים, וכך אוכל ללכת בשביל אל הבחירות שלי, והנה כבר עכשיו אני מעדיף לאהוב שחור ולבן, רק שני גוונים שמשתלבים אצלי ברוגע. בלילה על המיטה העניינים נמשכים כך ותירוצי החום והקיץ תורמים מרחק ביני ובין דניאלה והיתר. אני לא מחבק אותה ומגלה שרוב הזמן היא מצפה שאתקרב אליה. למה זה כך? ואולי בגלל התנהגות הגוף שלנו אני לא מרים את אלירן ולא מצמיד נשיקות רטובות לפניו. גם כשהיה תינוק עורו התפוח נספג בידי ולא יכולתי להחזיק אותו ולערסל את החבילה לזמן ארוך. ולמרות אלה אני נושם טוב יותר. הגוף שעמדה בתחתית הגרון נעלמה. בשכיבה מרגישים זאת היטב, ובעמידה נראה לי שגופי ארוך יותר.

היום אחר הצהריים ייערך המשחק החשוב של אלירן. עוד מעט דניאלה צריכה להגיע, מוקדם מן הרגיל. היא תבוא איתנו למגרש אבל תעזוב באמצע לפגישה חשובה בהוד-השרון. אחרי המשחק אלירן ילך לישון אצל חבר יונתן. עכשיו סיימנו ארוחת-צהריים. אכלתי מעט ואלירן גמר את הכל. רציתי להעיר לו שלא כדאי ככה כי הרבה אוכל בבטן יכביד על ריצה במגרש. אולי אני מתרגש במקומו ומבקש למלא לחץ ספורטיבי שפעם היה אצלי כמו צריכה בבשר ומעיכת האוויר.

אני שוטף כלים ודניאלה נכנסה בדלת, זורקת את התיק על הרצפה ורצה למקלחת. אני מחכה כמה דקות ומעז להתקרב לדלת במסדרון, מקשיב למים המשפריצים ונכנס פנימה.

"מי זה? אני מתקלחת", דניאלה צועקת.

"זה אני".

"מה עניין? אתה לא יכול להתאפק? מה עם אלירני? מתי יוצאים?"

היא ממשיכה בקול גבוה וסוגרת את הברז, מסיטה את הווילון. גופה הרופס נחשף לי, מרובב טיפות גדולות. בזמן שהיא אוספת את המגבת מהמיתלה עולה לי חיוך שהיא לא רואה.

"יאללה אין לך מה לראות כאן", היא אומרת בשקט מסוים ומשפשפת את השערות, "תארגן את הילד בחיך", קול עמום יוצא מבד המגבת שמסתיר את פניה. ופתאום היא מעורפלת לגמרי – כך כשהיא עומדת ומתנגבת, ראשה זו בפראות והאיברים הרטובים רועדים איתו, וזאת דניאלה הלא מוכרת, רגליה על הקרמיקה נוקשות לשאר, בעיקר לרגלי, ולי נמסר דבר ברחש; בלחישת מישוהו אומר לי: הסתלק מכאן.

אחר-כך בדירה היו לנו דקות משותקות. כל אחד בחלל אחר אירגן את עצמו להמשך. ירדנו שלוש-שלוש במדרגות ונכנסנו לאוטו של דניאלה. נסענו עשר דקות ולא דיברנו, הפעם על כלום. המתח שלנו היה ממושמע לעצמו. לפני רבע שעה היא עזבה אותנו בשטח של היישוב הנחשב, נישקה את אלירן, לא אמרה לו בהצלחה והתקדמה במהירות למכוניתה.

גדר המגרש רעועה לגמרי. לידנו ניצבים ברושים רזים ונמוכים, מהם לא יכול להגיע צל. רוב הקהל מזיע ואין מספיק ספסלי ישיבה. הילדים נראים מבוהלים, והאימהות לא ממש מתרגשות. אחת מהן מביטה על הילד שלה שעומד על הדשא. היא מחייכת ללא התלהבות וחושפת שיניים לא ישרות, מתחילה לצחוק ומרימה יד, מנסה לתפוס את עיניו של הבן. אבל הוא לא איתה ומתאמץ להידבק אל הכדור הנייח. ההפסקה נמשכת כבר הרבה זמן, אולי חצי

שעה. השחקנים הקטנים נשרכים כמו צעצועים ומתיישבים על הצבע הירוק של המגרש. מפליא כמה הוא ירוק־חזק גם בקיץ הלוהט.

איך יכלה דניאלה לעזוב אותי כאן ולא לומר לילד שלה מלים של עידוד? קודם ראיתי אותו מדבר עם שניים וחשתי אכזבה בשלושתם. הם חושבים שיכול להיות אחרת. אולי זה לא הכדורגל שהם חולמים עליו. החום לא מטריד אותם וגם לא התוצאה. בגללם אני רוצה לזרוז לי התלהבות משתנה. כמה מן המבוגרים מתיישבים על התחת ואני עושה כמוהם. ככה גם רואים טוב יותר את מהלך העניינים. קרוב אלי, ממש לידי, צומח עשב חי בתוך העפר הקשה. אני קוטף ממנו ורוצה להכניס לפה.

ואולי זה האור הכהה שמוביל אותי, ועליו נוסף ערפל קל באמצע העונה החמה. נפרדתי מההורים ומהילדים והתקדמתי ברגל אל הרכבות. איתי מתגבר החושך והצבע השחור ממשיך לשלוט בטעמים של ליבי. אני מגיע מכיוון אחר ומטפס במדרגות ישר לשביל הבניין. עכשיו הכניסה השלישית ראשונה ובקומה השנייה של בוסקילה תלויים בגדים ומגבות על חבלי הכביסה. אני מטפס בזריזות, בולע את המדרגות הקצרות ודופק חלש. הוא מתקרב אלי ופותח את הדלת. "מה עניינים?" רפי לובש מכנסי דגמ"ח צבאיים וחולצת טריקו לכנה. "הייתי יומיים במילואים, לא מזמן חזרתי, בוא תיכנס", הוא סוגר את הדלת ומתקדם אל השולחן, מוריד את הכיסאות שעליו. "עוד לא הורדתי נעליים, ישר עשיתי כביסה וקצת סידרתי", "איפה היית?", "באליש, על־יד צאלים, סתם יומיים בלי כלום, בזכוז זמן, שב מה אתה עומד", רפי מציע ומתיישב על הכיסא.

אני הולך למיטה בסלון, והוא משתחרר מהנעליים הכבדות. הפנים שלו לא מגולחים ובמצח מפוזר קצת אבק. "אני חייב להתאווור", הוא מנענע באצבעות הרגליים ומחייך אלי. אני מחזיר אותו דבר, ואז רפי מתכופף לגרביים האפורים ואוסף אותם, קם מהכיסא, ואני מיד אחריו.

"תגיד מה שלום נטלי?"

"בסדר, פחות או יותר", הוא זז לכיוון המקלחת, פותח את הדלת, זורק פנימה את הגרביים וחוזר להסתכל בי. "חכה שתי דקות, אני רק שוטף את עצמי ויוצא, אולי נעשה קפה?"

"בסדר".

הרצפה נקייה ובמטבח על השיש חצי אבטיח אדום. רפי עשה קניות וסדר, נדמה לי שגם הקול שלו טוב יותר. המים במקלחת מפסיקים להישבר. אני שומע אותו מתנגב ונושם. הוא יוצא ואני נעמד באמצע הסלון, לא יכול להעביר

עיניים במעבר. רפי מופיע עם גופיה לבנה ומכנסיים קצרים. הוא רענן ויבש, מעביר יד על הראש הקצוץ.

"הסתפרתי שמה, אתה יודע ספר צבאי, עבר עם המכונה וגילח אותי, לא רע אה?"
"בכלל לא".

איך לא הבחנתי בראש המגולח כשנכנסתי. רפי צוחק קצת והולך לשיש. הוא שם מים לרתוח.

"אמרנו קפה".

"כן, אמרנו".

רעש הבועות מיד מתפרץ על השניות, עושה לנו כיסוי לדיבורים.
"שב", רפי אומר ובא אתי למזרן.

שוב שנינו נוחתים ביחד ומביאים את הגב קדימה. המים בקומקום לפני אמצע הרתיחה.

"רפי אני מקווה ש...", אני מדבר והוא שם יד על הברך שלי ועוצר את המלים, ואני מוכרח לראות את הפנים שלו, והוא כאילו שומע אותי ומסובב אלי את הראש, ואנחנו עם עיניים כמעט חדשות אחד בתוך השני, ואני שולח יד ושם אותה על שלו, והוא מביא את השנייה ומכסה על שלי, עושה חבילת אצבעות נעימה וחמה ומתחיל ללטף את היד למעלה, ואני מזיז את הראש לראות את הזרועות של רפי הולכות עלי, ויש אצלנו נשימות דופקות כשאני מעביר עליו ידיים עד הכתף ומתחת לבית השחי, מלטף בשערות הגסות, והרגליים המכוסות נצמדות לחשופות, ורפי מביא אלי את הפה, קרוב לשפתיים, ושנינו נפתחים ומתנשקים על הלשון, מנסים לתפוס וגם לבלוע, ושלו רטובה ורכה, והוא מוציא לתוכי קולות ומשכיב אותי בכוח על המזרן, נשאר דבוק לפה ועולה עלי, והידיים שלי הולכות לעורף ויורדות על הגב, ורפי מושך לי את החולצה ומנשק בבטן, עולה מהר לצוואר ומוצץ בבשר, וממני יוצאות רק אנחות משוחררות שרפי מקשיב להן ומכניס לי שתי אצבעות בפה בשביל ללקק אותן.

יש לנו כוח עדין. ככה יצאתי משביל הבניין והאמנתי ששנינו גברים. חיכיתי לראות את שורת הבתים ברחוב שלי והצלחתי להגיד את אותן המלים על הכוח. הדפיקות המהירות נעלמו, והלחות היתה כמו אשה טובה. נכנסתי הביתה ולא ידעתי כמה זמן ביקרתי אצל בוסקילה. השעות איתו ממלאות חשבון של שנים רזות שעשיתי בהן סטיות. הטלוויזיה דלקה ודניאלה שכבה שרועה מולה. עדיין לא חצות, אולי עשר בלילה. "איפה היית? למה אתה מאחר?", "מאחר למה?",

"איפה היית?", "סתם הסתובבתי ואחר־כך קפצתי למרכז, סתם בסנטר", "מותק אתה חייב כבר למצוא לך עבודה, לא נמאס לך עם השיטוטים האלה?" דניאלה נעלמת לי שוב, כמו קודם היא מתפוררת. עכשיו היא לוקחת את השֵׁלֶט ליד ומעבירה תחנות. פיהוק ארוך וקולני יוצא מגרונה. הנה, זאת הרוח האחרונה שלה איתי.

אני הולך במסדרון ונכנס להתקלח. מול המראה הגוף כמעט צוחק אלי, כמו אושר בינוני ומאופק. בחרו אותנו, אנחנו אומרים אחד לשני. אני מסתכל בו ומחפש דבר נאה. שביל השערות יורד עד מטה, ובצוואר בולטים ורידים, וגם בידיים שרפי הלך עליהן והכניס אצבעות שלו בשלי בשביל לעשות שתי וערב של פרקים ארוכים. ידענו להשתרג כמו שצריך.

הלילה אלירן לא איתנו, ואנחנו, ההורים שלו, לא חוזרים להיות שניים, וגם לא מה שהיינו לפני כן, הרבה יותר אחורה, כשגדלנו רווקים בגיל עשרים, התפתחנו בדידים בני ארבע־עשרה וגם שמונה שנים. דניאלה היתה איפשהו במרכז הארץ, ואני לא רחוק משם, מתעלם מאבא שלי ולוחץ בידיים על אמצע המפשעה. בוסקילה היה כאן וידע לחכות להזדמנות טובה שתיפול עליו עם כסף ואיזו אשה. גם את נטלי בתו הוא ראה בעיניו, ידע שתבוא אליו בדמותה הילדותית או האחרת, ולפני שהיה חייל בחיל החימוש הצפוני, הביט היטב באביו, שוודאי נתפס בעיניו גבר אמיץ ומחנך בהוראות תקינות.

יום אחד הייתי כזה וכעת אי־אפשר יותר. איך יכולים הדברים לחזור על עצמם? זמן ההמתנה מחרחר בתוכי והליכותיה של אשתי בבית ישירות כל־כך. אין בה מידה של רמוז. ישנתי שינה עצומה ובבוקר שמעתי את אלירן. קמתי מהר מן המיטה ובדרך אליו התקשיתי להאמין שהילד שלי כאן, שהוא באמת שלי, מדבר אל אמא שלו ומבקש להסתדר החוצה. עצרתי במסדרון בלי שיבחינו בי וחיכתי שיעזבו את הבית. אחר־כך הזדרזתי לחלון והספקתי לראות את אלירן דרך המכוננית, יושב מאחור ומזיז שפתיים.

עדיין עם מכנסיים ארוכים, אני נכנס אל רפי בחיוך רפוי. הוא שולח אלי יד ועובר על הפנים שלי. אני מתקרב אליו ומבקש את הלשון הנעתרת שלו. שנינו נדבקים אל השיש בנשיקה ארוכה. "לא כאן, שלא יראו", רפי מפסיק רגע. "מי שלא יראו?" אני נבהל. "לא יודע, שלא יראו אותנו", "יש כאן מישהו?", "מה פתאום, אף־אחד, רק אתה ואני", הוא אומר לי ומושך בידי אל המעבר, מוביל אותי אל המיטה הנמוכה בחדר. מהר הוא יורד מהבגדים ומרשה לי לעשות כמוהו. רק לעזור לו אני רוצה, אולי לייבש קצת את עיניו הרטובות. עונג בגוף

הנהדר שלנו עושה טוב לליבי ומשכיח ממני את האפשרויות. אחר־כך הוא מציע לי לעשות מקלחת ראשון, ואני אומר לו קודם אתה, והוא קופץ עירום ויפה, חגיגי וקצוץ שיער, נמלא כולו אל הרגעים הללו ומדלג על התחתונים והחולצות ונכנס למים. רפי משאיר את הדלת פתוחה וצועק לי משהו. אני לא שומע טוב ונשאר שרוע על הגב ומפוסק רגליים. אני מעביר יד על החזה ויורד מטה, מרגיש את הזרע הדביק שצריך לרדת גם ממני. הסדין המהווה מריח משומש, ואני מחכה שרפי יצעק לי שוב.

בסלון הידיים שלנו לא מפסיקות את התפירה שלהן, אני בין אצבעותיו והוא יוצא ונכנס בשלי, שנינו אוחזים בתנועה את האורך והציפורניים, ואני שואל אותו מה לדעתו צריך לעשות עם עניין השיניים של הבת ומה עם הכסף. "עזוב, אי־אפשר לדבר עכשיו על נטלי".

"אבל אתה לא במצב טוב".

"ואתה? שכחת שגם אתה מובטל".

"כן אבל אנחנו לא באותו מקום, אני רוצה לחשוב ביחד בלי לערב אף־אחד בעניין, ואולי גם לראות מה אפשר לעשות עם העבודה שלך?"
"העבודה שלי, מה זאת־אומרת?"

"כן, שלך", אני עוצר את הידיים שלי ולוחץ חזק יותר את כפות ידיו. "אמרת אולי משהו כמו מחליף מורה אז אולי נברר בבית־ספר דרך דניאלה כי היא די מעורבת שמה ו...", רפי משתחרר ממני ומיד עולה מעלה ומטה על הזרוע, מלטף את העור שלי.

"מה? מה?"

"תעשה לי טובה, אבל בבקשה, אני ממש מבקש ממך שלא תכניס את האשה שלך בשום עניין, בשום דבר, תבטיח לי, בשום דבר", רפי דורש בקול החלטי וממשיך אתי בנעימות המגע.

"שלא יתערבו ולא יהרסו שום סיכויים, לא רוצה לפספס את ההזדמנות הזאת".

"אבל אם אפשר לעזור, לקצר דרכים, אתה יודע איך זה הולך", אבל הוא מנענע בראש לא ולא וככה עונה לבקשותי, ולרגע אני כמוהו, מזדעזע על ההצעה האיומה שלי, ואם לא היה החלון פתוח, אז הייתי עולה בין ידיו ומבקש להתכרבל.

מי יאמין לי ולבוסקילה. נאהבים כמונו. עכשיו לראשונה אני מודאג מהשנים הרחוקות. מודעות פרסום של פנסיה והשקעות מזכירות לי דאגות בבטן.

ההורים שלי נהגו אחרת. לו היו כאן, הייתי כל־כך נסער, אך נפשי בכל־זאת מבקשת לראות אותם שותפים בחוויה של קריעה וסטירות על גוף. אבא שלי דרש מעצמו הרבה עבודה ומשמעת ופחות עיניים וידיים עלי ועל עצמו. אמי אינה חשובה בגידול הילד ובשאר הנסיבות של דיבור והדרכה עיקשים. רפי סיפר לי שאמו גרה קרוב לכאן, באחד המושבים הישנים. היא עדיין במצב לא רע והוא לא מסוגל לפגוע בה ולבוא אליה בלי כבוד. הגירושים הם קמצוץ קל שהיא ומשפחתה המסועפת סופגים בלי כל בעיה. "הוא גבר אין מה לעשות", כך אמרה לו כשהודיע לה על הפרידה מן האשה. לא חייכתי אליו כשציטט לי את מלותיה, ובאותן הדקות לידו, מעמד הגברים בחיי היה לי מרוסק.

דניאלה שולחת ידיים בשערות של אלירן. הוא נרדם לידה על הרצפה בסלון. הצבע האדום בעורו קיבל גוונים של חום בהיר ברגליים. הקייטנה מתישה אותו לגמרי. החופש הזה הוא עבודה הרבה יותר קשה מימי השגרה. איך אמשיך לפרנס את שניהם ולכלכל את הבית? שלושה ימים עוברים וסיבוכי הלב אינם פוסקים. אינני מרגיש שקרים אצל בוסקילה. לא הכסף לילדה, ולא העור הנוצץ ממשיכים לצמוח בי. העיניים המתייבשות שלו הן שמושכות אותי ללכת מכאן. מוצא פיה של דניאלה אינו פולט צעקות, ואני משיב לה בשקט אילם, תעזבי אותי בחייך דניאלה, תעזבי אותי.

בחוף השער נסגר אחרי ומיד נוחתת בי רק האכזבה. האוויר שנושם טוב בריאותי, ואור הערפילים של הקיץ עדיין איתי, שניהם מדריכים אותי לא להיתקע, לא לבחור בדרך תעתועים וחזיונות שווא. ידעתי מה רציתי קודם בתוך ביתי, בין גבולותיו ביקשתי גאולה עכשיו.